

lání a namítal v první stolici toliko, že žádost žalobce vyvozujiícího z jeho opozdění o jeden den, správně, jak dovoďeno o dva dny důsledky § 57 vyr. ř., neodpovídá požadavku slušnosti. Žalovaný se tudíž ani nebránil tím, že se žalobce uvedeným dopisem vzdal účinků zákona. Že dopis sám nemluví pro názor odvolacího soudu, vysvítá zřejmě z jeho obsahu. Podle skutkového zjištění prvního soudu, které nebylo, jak odvolací soud výslovně praví, odvoláním dotčeno, sdělil žalobce žalovanému oním dopisem, že očekává zaplacení 40%ní vyrovnací kvoty do pěti dnů, jinak že se bude žalobou domáhati zaplacení celé pohledávky. Odvolací soud ovšem nezjišťuje po skutkové stránce z onoho dopisu posléz uvedenou žalobcovu výhradu, avšak po té stránce napadá jeho rozsudek dovolání dovolacím důvodem § 503 čís. 3 c. ř. s. a to právem, takže vadu lze odstraniti. Podle obsahu tohoto dopisu netrval ovšem žalobce na lhůtě splatnosti vyrovnací kvoty stanovené vyrovnáním a odsunul splatnost kvoty o dalších pět dnů, ale prohlásil zároveň, že při nedodržení nově poskytnuté lhůty uplatní žalobou nárok na celou pohledávku. Prohlášením tím projevil žalobce jasně, že se nevzdává účinků § 57 vyr. ř., že naopak na nich trvá, nesplní-li žalovaný včas, tedy ve lhůtě nově poskytnuté, potvrzené vyrovnání. Bylo věcí žalovaného, jenž jak shora řečeno, zvěděl obsah dopisu žalobcova dne 14. června 1926, by se podle něho zařídil, chtěl-li se uvarovati účinkům § 57 vyr. ř., an jinak, jak ani netvrdí, proti obsahu dopisu nic nenamítal a uvědomil si tudíž plně jeho význam. Nedodržel-li přes to lhůtu k placení kvoty a zaplatil ji až po jejím uplynutí, neomluví a nemoha svůj průtah nijak omluviti, tu, i když jde o opozdění o dva dny, nelze nároku žalobcovu odepřítí oprávnění ani s hlediska § 914 obč. zák., jehož se žalovaný jedině dovolává. Neboť, věděl-li žalovaný, že žalobce bude ihned uplatňovati důsledky § 57 vyr. ř., nedodržel-li on přesně poskytnutou lhůtu k placení, nemůže mu vytýkati, že porušil zásadu cti a víry, prohlášenou v § 914 obč. zák. za právní pravidlo pro výklad smluv. Postup žalobce, an jej žalovanému již předem dopisem ohlásil, a žalovaný také o něm zvěděl, nepříčí se nikterak řečené zásadě o cti a víře.

Čís. 7983.

Nelze odmítnouti dovolání ve sporu zahájeném správcem úpadkové podstaty jedině proto, že bylo po zrušení úpadku podáno samým úpadcem.

Výkon zadržovacího práva propůjčeného smluvní straně (§ 471 a § 1052 obč. zák.) jest dopuštěn jen v ten způsob, že strana povinná k plnění z ruky do ruky má sice býti odsouzena k plněním, k nimž jest povinna, ale jen za vzájemného plnění z ruky do ruky.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Rv I 1203/27.)

Úpadková podstata Jaroslava H-a, na jehož jmění byl vyhlášen úpadek dne 9. prosince 1925, domáhala se na žalovaném nedoplatku za skříň, již Jaroslav H. dodal žalovanému podle účtu ze dne 14. listopadu 1925. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro předčasnost, ježto skříň

není dosud dodělána. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu pro tentokráte zamítl.

Nejvyšší soud vyhověl žalobcovu dovolání potud, že obnovil rozsudek prvního soudu s tím, že žalovaný jest povinen zapravitil žalobkyni nedoplatek úplaty, avšak jen za současného provedení opravy skříně.

Důvody:

Předeslati dlužno, že úpadkové řízení jest jen způsobem generální exekuce na úpadcovo jmění a že úpadkový správce zpeněžuje jmění úpadcovo. K této realizaci, zejména k zahájení aktivních sporů ohledně pohledávek úpadkových, jest úpadkový správce povolán jen po dobu úpadkového řízení (§ 81 úpad. ř.). Jakmile jest úpadek zrušen, není zá- vady, by spor zahájený úpadkovým správcem nebyl veden dále býva- lým úpadcem. Nelze proto odmítnouti dovolání z toho důvodu, že po zrušení úpadku bylo dovolání podáno úpadcem samým (§§ 139 a 78 konk. ř.).

Ve věci samé jest nezávažno, zda jde o smlouvu kupní či o smlouvu o dílo, ježto zásady § 1052 obč. zák. jest obdobně použití při všech úplatných smlouvách a ježto ani rozdíl mezi předpisy § 932 obč. zák. a § 1167 obč. zák., které nejsou normami práva velícího, nepřijde tu v úvahu, ano jest zjištěno, že strany o nápravě vad dodané vitriny učinily zvláštní dohodu, a proto rozsah práv a závazků z vad těchto vzešlých řídil by se obsahem této úmluvy. Zjištěno jest, že žalovaný vitrinu přijal jako splnění smlouvy, ale že na kupní cenu dosud nezaplatil 1111 Kč, dále že žalobce nesplnil zase závazek ze zvláštní do- hody o nápravě vad dodané vitriny. Přísluší tedy žalované straně právo zadržovací podle § 1052 obč. zák. Podle zásady zde vyslovené jest ža- lovaný povinen k plněním se své strany jen za současného splnění svých vzájemných závazků. Avšak jak již z § 471 obč. zák. plyne, nemá výkon zadržovacího práva vésti k chikanám druhé smluvní strany a proto do- puštěn jest výkon zadržovacího práva podle předpisu § 471 obč. zák. smluvní straně propůjčeného jen v ten způsob, že strana povinná k plnění z ruky do ruky má sice býti odsouzena k plněním, k nimž jest povinna, ale jen za vzájemného plnění z ruky do ruky. Zásady této jest podle § 7 obč. zák. užiti i při výkonu zadržovacího práva podle § 1052 obč. zák. Jak již v rozhodnutí čís. 4130 sb. n. s. bylo dovozeno, nemá býti zásadně zadržováno více, než činí vzájemné plnění. Tudíž v souzeném případě by žalovaný měl zásadně právo zadržeti pouze tolik, co činí ná- klad na opravu vitriny, neboť by byl jinak zase dodavatel díla vydán chikanám se strany kupitele, přičím se právnímu citění. Ale v tomto konkrétním případě netřeba se možností těchto chikan obírat. Dovo- latel sám v dovolání praví, že vady lze odstraniti v pěti minutách; má tedy podle svého tvrzení vždy možnost zabrániti chikanám. Za tohoto stavu věci nemůže býti řeči o tom, že žalovaný, vykonáváje v tomto sporu právo zadržovací, činí tak jen v úmyslu chikanovati druhou stranu.